

متن پرسش

سلام استاد: خداوند در سوره حمد فرموده انسان ها سه گروه هستند: انعمت علیهم، مغضوب علیهم، ضالین. در قضیه هابیل و قابیل هر دو قربانی کردند. برای ما هم از لسان حضرات معصومین صلوات الله و سلامه علیهم، نماز بعنوان قربان کل تقی معرفی شده است. خدا از هابیل قربانیش را قبول کرد، همیشه جزء انعمت علیهم، از قابیل قبول نکرد، همیشه مغضوب علیهم ولی ما اصلا نمی‌دونیم خداوند قربانی های ما را قبول کرد یا نکرد؟ قابیل فهمید خداوند قربانی را از خودش، قبول نکرده و از برادرش، قبول کرده با اینکه حسادت در وجودش بود. هابیل هم فهمید خداوند قربانی را از خودش، قبول کرده و از برادرش، قبول نکرده. ما اگر اصلا نفهمیم نمازمان قبول شده یا نه، جزء ضالین نمی‌شویم؟ آیا راه ارتباطمان را با خدا گم نکرده ایم؟ اجداد ما من جمله هابیل و قابیل در چه نحو حضوری بودند که پذیرفته شدن یا نشدن قربانی خود و دیگری بطور غیر قابل انکاری متوجه می‌شدند؟ از این بابت خود را گمراه تر از قابیل می‌بینم. لطفا راهنمایی بفرمایید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مهم، درک نسبتی است که هرکس می‌تواند در نیت خود در نمازش با خدا داشته باشد که آیا به سوی خدا آمده تا از خودخواهی‌هایش عبور کند؟ و یا نماز می‌خواند تا خودخواهی‌های خود را رشد دهد و بخواهد بقیه را تحقیر کند؟ که متأسفانه بعضی گرفتار چنین روحیه‌ای هستند. موفق باشید